

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Първомай, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ПЪРВИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Венета Ж. Хубенова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Гражданско дело №
20245340100014 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Д. В. М. срещу Заповед за задържане на лице с рег.
№ 3253з-158/30.12.2023 г., издадена от полицейски орган при РУ – Първомай В. Д. Н.,
на длъжност „разузнавач“ в Група „Криминална полиция“ при РУ – Първомай.

В жалбата се твърди, че заповедта е издадена при нарушение на процесуалните
правила и в противоречие с материалния закон. Жалбоподателят не оспорва, че като
водач на МПС на 30.12.2023 г. в гр. Първомай бил спрял за проверка от служители на
РУ – Първомай. Поддържа, че не бил дал повод за извършване на проверката. След
като бил спрял, би тестван за употреба на алкохол, а впоследствие и за употреба на
наркотични вещества. Посочено е, че тестът за наркотични вещества отчел
положителен резултат за употреба на кокаин и метамфетамин. Тъй като не бил
употребил описаните субстанции, оспорил резултата, като бил отведен от
полицейските служители до спешния център в МБАЛ Първомай, където дал кръв за
изследване. Счита, че до излизане на резултата от кръвната проба, не били налице
достатъчно данни за извършено престъпление. Не му било повдигнато обвинение, нито
бил разпитван по досъдебното производство в някакво качество. Посочено е, че към
момента на издаването на заповедта липсвали достатъчно доказателства, които да
правят предположението вероятно основателно. В случая полицейските органи били
установили самоличността му, оспорен бил резултатът на направения тест, дадена била
кръв за изследване и липсвали данни за възпрепятстване от негова страна на
действията им, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на
неотложни процесуално-следствени мероприятия. В тази насока счита, че процесната
ПАМ не била наложена в съответствие с целта на закона. Поради това намира, че бил
нарушен принципът на съразмерност, съгласно който с издадения административен акт

не се допускало засягане на правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от необходимото за постигане на законната цел. По тези съображения е направено искане да бъде отменена издадената заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя – адв. К., поддържа изложените в жалбата доводи.

В съдебно заседание ответникът В. Д. Н. – полицейски орган при РУ – Първомай, излага съображения за неоснователност на жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда на чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От приобщените доказателства се установява, че на 30.12.2023 г. в 01:35 ч. в гр. Първомай служителите на РУ – Първомай И. А. и Г. П. спрели за проверка лек автомобил „БМВ 525 Д“ с рег. № *****, движещ се по ул. „Студенец“ до № 12. В хода на проверката, в 01:41 ч., водачът на автомобила Д. В. М. бил тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Дръг Тест 5000“ с № AR PH-0027, което отчело положителен резултат за кокаин и метамфетамин. Изложеното се потвърждава и от показанията на свидетеля З. М. – сестра на жалбоподателя, която пътувала заедно с него в автомобила. Жалбоподателят Д. В. М. оспорил резултата от техническото средство и поискал да даде биологична проба за лабораторно изследване. Издаден му бил талон за изследване с бл. № *****, след което бил придружен до ФСМП – гр. Първомай, където от лицето били взети биологични проби (кръв) за лабораторно изследване. Във връзка с извършената проверка и установеното нарушение на водача бил съставен АУАН серия GA с бл. № ***** от 30.12.2023 г. Също така била издадена и Заповед за прилагане на ПАМ № 65 от 30.12.2023 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която на жалбоподателя Д. В. М. била наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС“ до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца. По случая било образувано ДП № 263/2023 г. по описа на РУ – Първомай, като към момента на приключване на съдебното дирене не е готов резултатът от лабораторното изследване.

При тези данни на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР В. Д. Н. – „разузнавач“ в Група „Криминална полиция“ при РУ – Първомай, издал Заповед за задържане на лице с рег. № 32533-158 от 30.12.2023 г. с посочен час 02:00 ч., с която било разпоредено задържане на жалбоподателя Д. В. М. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на РУ – Първомай за това, че в гр. Първомай, ул. „Студенец“ до № 12, управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „525 Д“ с рег. № ***** след употреба на наркотични вещества или техни аналози – престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК. Посочено е още, че по случая било образувано ДП № 263/2023 г. по описа на РУ – Първомай. Копие от заповедта било връчено на задържаното лице срещу подпис. На задържания М. бил извършен обиск, за който е съставен Протокол за обиск на лице от 30.12.2023 г. Жалбоподателят попълнил и подписал декларация по чл. 74, ал. 3 ЗМВР, че е запознат с правата си. Той бил освободен на същия ден – 30.12.2023 г. в 12:55 ч. С разписка било удостоверено връщането на намерените при обиска вещи и пари.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК – т. е. в 14-дневен срок от съобщаването на заповедта на 30.12.2023

г.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР. Компетентността му да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, като в т. 1 до т. 7 на същата разпоредба изчерпателно са посочени хипотезите, при които това е допустимо. При издаването на оспорения акт не са допуснати нарушения на административно-производствените правила от издателя, които да са от категорията на съществени. Заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1 ЗМВР по съществото е заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ), като същата следва да има минимално съдържание, предписано в чл. 74, ал. 2 ЗМВР, което в случая е налице. Заповедта съдържа необходимите реквизити, посочени в правната норма на чл. 74, ал. 2 ЗМВР – посочени са името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта, основаниято на задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 73 ЗМВР, правото му на преводач, в случай че не владее български език, на адвокатска защита, както и е посочено, че заповедта за задържането може да се обжалва пред съда. В заповедта са посочени и фактическите обстоятелства, обуславящи задържането на лицето, като е налице описание на съставомерните обстоятелства, както и неокончателна правна квалификация на евентуалното престъпление, за което е уличено задържаното лице. Поради това съдът намира, че заповедта за задържане обезпечава стандартите за мотивираност на административния акт и възможността на задържаното лице да разбере защо е задържано и да организира ефективно защитата си. Отделно от това, фактическите основания се допълват и от съпътстващите издаването на заповедта документи, както следва: АУАН серия GA с бл. № ***** от 30.12.2023 г., декларация от 30.12.2023 г. на тествано лице, Талон за изследване с бл. № ***** от 30.12.2023 г. и Заповед за прилагане на ПАМ № 65 от 30.12.2023 г., които са подписани и връчени на жалбоподателя на същата дата непосредствено след съставянето им. В тази връзка следва да се отчете, че Решение на СЕС от 25.05.2023 г. по дело С-608/21 допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане, стига тази информация да бъде съобщена на лицето в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото. Поради това съдът намира, че издадената заповед е в съответствие с даденото тълкуване на член 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС, тъй като се съдържа цялата необходима информация, за да има възможност лицето ефективно да оспори законосъобразността на задържането си. Ето защо, съдът приема, че на жалбоподателя е било известно, че при извършената му проверка в качеството му на водач на МПС в 01:41 ч. на 30.12.2023 г. е изпробван с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, който е отчетел наличие на кокаин и метамфетамин, вследствие на което е задържан и във връзка с материалите по случая е образувано ДП № 263/2023 г. по описа на РУ – Първомай.

Според настоящия съдебен състав оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата, посочени в чл. 72,

ал. 1, т. 1 – 7 ЗМВР. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице. В случая събраните по делото доказателства обосновават приложението на разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно – наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление. Тук е необходимо да се изясни, че е достатъчно само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Такива данни по отношение на жалбоподателя безспорно са били налице, тъй като при изпробването му като водач на МПС с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози последният е отчел наличие на кокаин и метамфетамин. На следващо място, установяването употребата на наркотични вещества от лицето посредством тест, заедно с управлението на МПС от него, са достатъчни, за да формират у полицейския орган обосновано предположение за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК. В тази хипотеза не е необходимо употребата на наркотичното вещество да е установена с лабораторно изследване. В случая ирелевантно е и дали в поведението на жалбоподателя полицейските служители, извършили проверката, са забелязали външни признаци, предполагащи употребата на наркотични вещества. Поради всичко това настоящият съдебен състав намира, че към момента на задържането полицейският орган е бил събрал данни за извършено престъпление от лицето, което се установява и от събраните по делото доказателства. Това е било достатъчно основание за него при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. По тези съображения съдът приема, че събраните по делото доказателства обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно – наличие на данни за извършено от задържаното лице престъпление.

Тук е мястото да се изясни, че ирелевантен за законосъобразността на административния акт е резултатът от извършеното лабораторно изследване. Той има отношение единствено към хода на воденото наказателно производство и преценката на разследващия орган и наблюдаващия прокурор относно привличането на лицето като обвиняем и повдигане на обвинение, но не и за преценката за издаване на процесната заповед за задържане, за която е достатъчно да има данни за извършено престъпление, дори впоследствие тези данни да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство. При условие, че резултатът от лабораторното изследване е отрицателен, за жалбоподателя ще съществува друг ред за защита, а именно: предявяване на иск с правна квалификация по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за обезщетяване на съответните вреди, произтичащи от образуваното наказателно производство, което впоследствие е било прекратено поради това, че той не е извършил престъпление.

В случая съдът счита, че правилно е приложен и принципът за съразмерност при упражняването на правомощията на полицейския орган при налагане на процесната ПАМ. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Съдебната практика е еднопосочна в разбирането, че

по своята правна същност задържането по чл. 72 – чл. 75 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка с преустановителна и превантивна функция – да се преустанови извършването на престъпното деяние, да се предотврати възможността задържаното лице да се укрие, като по този начин осуети наказателното преследване, или да извърши престъпление. В случая със задържането на жалбоподателя, след като направеният му тест е отчел, че управлява МПС след употреба на кокаин и метамфетамин, е преустановено и предотвратено продължаване извършването на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК. Въпреки наложената на водача ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с издаване на заповедта за задържане принципът за съразмерност не е бил нарушен, тъй като в случая единствено задържането на лицето може да изпълни превантивната функция същото да не продължи да управлява МПС. Това е така, доколкото отнемането на документа не може да гарантира, че лицето няма да продължи да управлява МПС под влиянието на установеното наркотично вещество. Поради това задържането се явява необходимо и целесъобразно с оглед преустановяване извършването на престъплението и не се влияе от временното отнемане на СУМПС, чиято цел е предотвратяване бъдещата евентуална възможност на лицето да извърши друго такова престъпление. Налагането на ПАМ „задържане за срок до 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. В тази насока следва да се отчетат увеличаващите се случаи на установени водачи на МПС, управляващи ги след употребата на наркотични вещества или техни аналози, и нарастващият брой ПТП вследствие на това обстоятелство, включително и такива, завършващи с тежки последици за живота и здравето на участниците в тези инциденти. По изложените съображения, съдът приема, че задържането на жалбоподателя се явява пропорционално на нуждата от пресичане и превенция на престъпното поведение и предотвратяване на допълнителни вредни последици от него. Ето защо, съдът счита, че изложеното налага извода, че принудителната административна мярка в процесния случай е приложена спрямо жалбоподателя в съответствие с материалноправните изисквания на закона, поради което доводите в жалбата се явяват основателни.

Предвид изложеното, жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. М., ЕГН: *****, адрес: *****, срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 3253з-158/30.12.2023 г., издадена от полицейски орган при РУ – Първомай В. Д. Н., на длъжност „разузнавач“ в Група „Криминална полиция“ при РУ – Първомай.

Решението може да бъде оспорено пред Административен съд Пловдив в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

РХ/ЕД

Съдия при Районен съд – Първомай: _____ п _____